

MÓN QUÀ GIÁNG SINH 2015 TUYỆT VỜI

Bằng Phong Đặng Văn Âu

Phan Khôi, phi công A-1 Skyraider của Phi đoàn 522.
(Ảnh do tác giả cung cấp.)

Lâu nay, vì trần trở chuyện nước non, tôi thường viết những bài tham luận theo quan điểm cá nhân, thì có độc giả đồng ý và không đồng ý. Hôm nay, một ngày đầu năm 2016 – 01 tháng Giêng – viết bài này, tôi tin chắc mọi người sẽ xúc động, vì đây là một đề tài của tình yêu thương rất đáng trân trọng.

Vào một buổi sáng, tiết trời se se lạnh, sắc trời u ám vì những đám mây vằn vũ trên cao, một khung cảnh buồn rất ít khi thấy ở nơi tôi cư ngụ thường chan hòa nắng thủy tinh và gió nhẹ, bỗng nhiên tôi nhận được điện thoại của một người bạn từ Bắc California gọi: “Âu ơi! Lê Phước Cung đây, bạn còn nhớ Phan Khôi khóa moa không?”. Tôi đáp: “Nhớ! Phan Khôi khóa của toa, nhưng học bay cùng khóa với moa. Mà sao? Có chuyện gì quan trọng khiến toa gọi moa với vẻ cấp thiết như vậy?”

Ở đây, tôi phải giải thích để độc giả khỏi ngỡ ngàng, trước khi kể nốt câu chuyện. Những thanh niên gia nhập Không Quân, vào trường huấn luyện quân sự Nha Trang năm 1961, được gọi là Khóa 61. Vì nhu cầu chiến trường, qua năm 1962 một số sinh viên sĩ quan từ trường Bộ binh Thủ Đức đã học xong phần quân sự được chuyển sang Không Quân, cũng vào căn cứ huấn luyện Nha Trang học Anh ngữ để chuẩn bị được gửi đi du học Hoa Kỳ. Cũng năm 1962, tháng 4, Không Quân lại tuyển mộ thêm 90 thanh niên để gửi ra Nha Trang vừa học quân sự vừa học Anh ngữ. Trong một năm có hai khóa, nên những anh em từ Thủ Đức sang được gọi là Khóa 62A và 90 anh em dân sự được gọi là Khóa 62B. Phan Khôi thuộc Khóa 61 và tôi là thành phần của Khóa 62B.

Hai tiêu chuẩn để được chọn đi học Hoa Kỳ trước hay sau là do kết quả thi Anh ngữ và điều tra An Ninh. Sau vụ ném bom Dinh Độc Lập của hai phi công Phạm Phú Quốc và Nguyễn

vấn Cũ, vấn đề An Ninh được đặt ra khắt khe hơn. Nhiều anh em đạt điểm cao Anh ngữ, nhưng lý lịch An Ninh cần sưu tra thêm thì ưu tiên đi học Mỹ chậm. Hoặc An Ninh không có vấn đề, nhưng điểm thi Anh ngữ thấp thì vẫn bị đi chậm. Tôi không rõ lý do nào, vì Anh ngữ hay vì An Ninh, Phan Khôi Khóa 61 đi sang Mỹ học bay cùng lúc với tôi (Khóa 62B) tại căn cứ Moody AFB, tiểu bang Georgia. Cho nên, nếu tính từ trường quân sự Nha Trang thì Phan Khôi cùng khóa 61 với Lê Phước Cung; còn nếu tính ở trường bay Moody AFB thì Phan Khôi cùng Khóa 63D-2 với tôi.

Xin nói thêm một mẩu chuyện vui vui. Anh em Khóa 61 tất nhiên là Niên trưởng Khóa 62B chúng tôi, nên họ có quyền “đốt” khóa đàn em muốn tắt thở luôn. Nhưng khi cùng đi học bay một lúc, các bạn thuộc Khóa 61 không lên mặt “Niên trưởng” với chúng tôi nữa. Và khi ở quân trường bị đàn anh “huấn nhục” một cách quá đáng, tức tối cảnh hồng, tưởng chừng sẽ trả thù khi có cơ hội. Thế nhưng khi anh trước, em sau cùng lên đường học một khóa, thì sự tức tối cũ bỗng nhiên tan biến. Vì có sự kiện nhập nhằng khóa trước “ấc ê” ở quân trường Nha Trang lại ra trường phi hành ở Mỹ sau, nên chẳng biết ai là Niên trưởng của ai. Đó là chuyện vui đời lính trước ngày Miền Nam sụp đổ năm 1975. Sau này, già từ vũ khí, chẳng còn ai đặt vấn đề Niên trưởng nữa, mà chỉ còn lại tấm lòng yêu thương nhau thôi.

Trở lại cuộc điện đàm với Lê Phước Cung. Anh hỏi: “Toa còn nhớ Phan Khôi gặp nạn năm 1966 trong một phi vụ biểu diễn (Air Show) trước sân cờ Bộ Tư Lệnh KQ? Tôi đáp: “Nhớ chứ! Có chuyện gì mà toa nhắc tới Phan Khôi vậy?” Cung cho tôi biết rằng vợ và con gái của Phan Khôi đã cất công 30 năm để đi tìm những người thầy, những bạn bè cùng khóa với Phan Khôi để cho con gái biết về một thuở kiêu hùng của bố. Nghe tin đó, trong tôi dậy lên một cảm giác vui mừng, xúc động. Vui mừng vì sẽ được trò chuyện với chị Phan Khôi mà tưởng chừng như không bao giờ nghe được tin tức về cuộc sống của người quả phụ có chồng ra đi khi còn quá trẻ. Xúc động vì tự hỏi trên đời làm sao có sự lạ về người con gái mất bố lúc lên một (1) tuổi mà lại dành suốt 30 năm cố tìm cho bằng được người thầy dạy bay vỡ lòng và những bạn bè của bố. Cung cho tôi số điện thoại của chị Phan Khôi.

Tôi gọi điện thoại cho chị Ngọc Bích (vợ của Khôi). Phía bên kia điện thoại, tôi nghe được tiếng reo vui của chị khi được nghe tôi nói tôi là bạn cùng khóa bay với Khôi. Chị cho biết hiện chị đang ở San Diego, cách nơi tôi ở chừng 2 giờ lái xe. Và hai ngày nữa chị sẽ đi Nebraska. Chị kể sơ qua về gia cảnh: Khôi học trường Yersin ở Đà Lạt và chị học trường đạo cũng ở Đà Lạt. Khôi Phật giáo, chị Công giáo. Dù khác tôn giáo, tín ngưỡng, nhưng Thần Ái Tình đã xe duyên Khôi và Ngọc Bích. Lúc Khôi lâm nạn mới mang lon Trung Úy, vợ chồng Khôi đã có ba con (một trai hai gái). Cô con gái út mới một tuổi, là cô đã dành 30 năm đi tìm lại hình ảnh của bố. Chị cho tôi số điện thoại của cô con gái út, cháu Erika. Sau khi dứt cuộc điện đàm với chị Ngọc Bích, tôi gọi ngay cho cháu Erika.

Phía bên kia điện thoại cũng vang lên tiếng cười vui sướng giống Mẹ, khi tôi tự giới thiệu tôi là bạn của bố cháu. Tôi cho Erika biết rằng có một người mang tên Khôi như bố cháu – Nguyễn Mộng Khôi – học cùng một thầy với bố cháu và hiện cư ngụ tại một nơi không xa nơi bác đang ở. Erika lại mừng hơn. Vì Erika lớn lên ở Mỹ, nên tiếng Việt nói không thạo. Hai bác cháu trao đổi nhau bằng tiếng Anh. Erika thao thao kể công trình đi tìm hình ảnh bố ra sao và thu thập được thành một cuốn Album, mà cháu xem như là di sản của bố để lại. Nhân dịp các vị thầy dạy lái máy bay (Pilot Instructors) sẽ có cuộc họp mặt hàng năm ở San Diego, Erika muốn mời những bạn bè của bố về San Diego để cháu được gặp và để các bác gặp lại thầy cũ của các bác.

Từ lâu, tôi vẫn ao ước gặp lại thầy dạy bay đầu đời của mình. Nhưng tôi có điều tệ hại rất đáng trách, là không chuyên tâm đi tìm thầy cũ để nói một lời cảm ơn. Cháu Erika cho biết vào ngày 12 tháng Giêng năm 2016 thì cuộc hội ngộ thầy trò sẽ diễn ra tại thành phố San Diego. Tôi vội vàng báo tin đó cho tất cả bạn bè xuất thân hai Khóa Phi hành 63-D1 và 63-D2 về cuộc họp mặt đó bằng email và bằng điện thoại cho người bạn ở gần tôi: Sinh viên Sĩ quan Nguyễn Mộng Khôi. Được tin, Mộng Khôi cũng tỏ ra vui mừng không khác gì tôi.

Từ Trái sang phải: Phan Khôi – Thầy Ruff Doyle (nay là Đại tá hồi hưu) – Nguyễn Mộng Khôi. (Ảnh do tác giả cung cấp).

Qua hôm sau, cháu Erika gọi điện thoại ngỏ ý muốn mời Khôi và tôi đi ăn để gặp mặt ngay, vì không thể chờ tới ngày 12 tháng Giêng được. Chúng tôi đều sung sướng nhận lời. Vợ chồng Mộng Khôi đến nhà tôi chờ hai mẹ con cháu Erika đến để cùng đi ra tiệm ăn. Đúng giờ hẹn, hai mẹ con cháu Erika đến. Vợ chồng Mộng Khôi và tôi ra tận bãi đậu xe trước nhà để đón. Thật là vui mừng khôn xiết. Chị Ngọc Bích rất trẻ, khỏe mạnh. Cháu Erika cao lớn gần bằng bố và hoạt bát. Trên tay cháu mang hai gói quà để tặng hai người bạn của bố. Trong giây phút mừng vui đó, tôi ôm cháu Erika mà có cảm tưởng như ôm đứa con gái của chính mình sinh ra. Tôi nghĩ, dù bất cứ người nào có tâm hồn cứng rắn đến mấy, cũng không thể giấu nổi hân hoan khi ôm vào lòng mình đứa con gái của bạn đã kiên nhẫn đi kiếm tìm cho kỳ được những người bạn đồng đội cũ của bố. Tôi đã ứa nước mắt và nghẹn nghẹn nói bên tai cháu: Bác cảm ơn con! Món quà Giáng sinh mà con vừa trao cho bác đã quý hóa; nhưng chính con mới là món quà Giáng sinh đặc biệt của bố con cho bác hôm nay. Bác sẽ nhớ đời đời.

Erika gọi những món ăn ngon nhất của nhà hàng và thức ăn la liệt trên bàn, nhưng tôi quá đỗi vui sướng để nghe những mẩu chuyện do nàng kể, nên chảnh mắng ăn uống. Đặc biệt một chuyện Erika kể liên quan đến tâm linh làm tôi nhớ đến chuyện mà tôi đã kể trong sách Không Quân Ngoại Truyện. Cháu nói: “Bác ạ! Sự thành công mà cháu đạt được ngày hôm nay là do vong linh của bố cháu hướng dẫn. Bố cháu thiêng lắm bác!”. Bố tôi cũng linh thiêng lắm. Một hôm, trong giấc mơ tôi thấy bố tôi hiện về và nói: “Ngày mai, con đi bay phải hết sức cẩn thận. Rất có thể nguy đến tính mạng!”. Tôi bèn phục xuống chân bố, van lơn: “Thầy cứu con! Vợ con còn quá trẻ, các con của con còn dại! Con sợ vợ con không thể nuôi dạy các con của con!”. Bố tôi nâng tôi dậy và nói: “Được rồi! Thầy sẽ ra sức cứu con!”. Nói xong, bố tôi biến mất. Sau giấc mơ đó, tôi cứ trần trọc mãi. Nhưng sáng vào phi đoàn sửa soạn phi vụ thì tôi hoàn toàn quên hẳn giấc mơ kinh hoàng đêm qua.

Đó là phi vụ thả dù tiếp tế đạn trọng pháo cho Tiểu khu Bình Long, An Lộc đang bị địch bao vây. Nơi mà nhiều phi cơ đủ loại từ quan sát đến trực thăng, khu trục và vận tải đã gãy cánh. Theo nguyên tắc phi hành, người phi công phải giữ bàn đạp (flight rudder pedals) sao cho quả bi thẳng bằng nằm vị trí ở giữa, thì kiện hàng thả xuống mới rơi đúng mục tiêu. Thế mà trong giây phút phi cơ tôi trên mục tiêu, chẳng hiểu có một lực gì đó khiến tôi vừa bỏ chân trái ra thì phát đạn phòng không bắn lên làm nát bàn đạp, trở lên trần phòng lái (cockpit) một lỗ lớn, khói mịt mù. Thật hú vía! Nếu phi cơ trên mục tiêu sớm vài “nano” giây thì viên đạn phòng không đó sẽ trúng vào khoan chứa đạn đại bác, phi cơ của tôi nổ tan tành trên không trung. Hoặc nếu chân trái của tôi không rời bàn đạp thì làm sao điều khiển chiếc phi cơ bay trở về căn cứ? Tôi tin bố tôi đã cứu mạng tôi và vì thế tôi tin linh hồn Phan Khôi đã dẫn dắt cho cô con gái út gặp sự may mắn, thành công trên đường đời mới có phương tiện để tìm thầy, tìm bạn của bố mình?

***Bố nuôi tinh thần và con gái Erika tựa vào vai bố Đặng văn Âu.
(Ảnh do tác giả cung cấp)***

Như một phản xạ, tự nhiên tôi nói: “Erika! Con là con của bố! Bố sẽ yêu quý con hơn con đẻ của bố! Bố sẽ yêu quý con suốt đời! Trên đời này có những đứa trẻ làm ăn thành đạt mà thờ ơ, để cho bố hoặc mẹ mòn mỏi trong nhà già. Trái lại, con có tấm lòng hiếu thảo quá sức tuyệt vời!”. Lẽ ra tôi phải xin phép chị Ngọc Bích mới được phép nói ra điều đó. Cháu Erika đáp lại rất nhanh, không một giây lưỡng lự, suy nghĩ: “Vâng, từ nay con sẽ là con của bố! Bố sẽ là bố nuôi của con!”. Tôi rung rung đáp: “Bố không nuôi con ngày nào! Bố không đáng là bố nuôi của con! Đây là món quà Giáng sinh đặc biệt mà bố Phan Khôi mang lại cho bố và bố xin trân trọng nhận lãnh từ tay của bố con!”.

Erika ngược mắt lên trần nhà, nhỏ nhẹ nói vào khoảng không: “Bố có nghe bố Âu nói gì không? Bố Âu hứa sẽ thương yêu, quý mến con suốt đời đó!”. Tự nhiên tôi nổi da gà, có cảm giác linh hồn Phan Khôi đang hiện diện trong gian phòng. Nụ cười hiền lành, chiếc răng khềnh thật duyên ngày xưa còn đó!

Kể từ sau buổi gặp gỡ ấy, những người thầy Hoa Kỳ và một số anh em trong khóa của Phan Khôi đều liên lạc nhau qua email. Không ngờ chị Ngọc Bích – mẹ cháu Erika – rất sinh thơ văn. Chị thường gửi cho chúng tôi xem những mẫu chuyện tình của chị với chàng phi công trẻ tuổi. Chị làm một bài thơ dài khi về Việt Nam thăm mộ của Phan Khôi vào năm 2013. Chị kể: “Sau khi Phan Khôi mất, sang Hoa Kỳ năm 1975, có một chàng bác sĩ họ Nguyễn yêu chị và thương ba đứa con riêng của chị, nên chị đồng ý lập gia đình một lần nữa và sinh hạ ba người con. Cộng chung, chị Ngọc Bích có 6 người con đều thành đạt trong xã hội. Mặc

dâu chị luôn luôn nhớ thương người chồng cũ, dạy cho các con hiểu Phan Khôi là người đàn ông lý tưởng, nhưng bác sĩ Nguyễn không hề tỏ ra ghen tương. Chính vì thế mà các con của chị mất cha lúc còn nhỏ, nhưng trong tâm trí các con chị luôn luôn thần tượng người cha của mình. Tấm lòng rộng lượng của bác sĩ Nguyễn rất đáng quý, luôn luôn cảm thông tình cảm của vợ đối với người yêu đầu đời của nàng. Chúng tôi xin gửi đến bác sĩ Nguyễn sự mến phục.

Giáng sinh vừa rồi – 2015 – chị Ngọc Bích gửi thiệp Noel cho anh em chúng tôi với lời chúc tụng hết sức ân cần. Tôi thay mặt anh em trong khóa, viết đôi dòng gửi đến chị để bày tỏ sự quý mến và ngưỡng mộ một người phụ nữ Việt Nam. Thư viết như sau:

***Mộ phần của Phan Khôi ở Việt Nam.
(Ảnh do tác giả cung cấp)***

*“Thưa chị Ngọc Bích, bà quả phụ của phi công Phan Khôi,
Năm nay anh em trong khóa chúng tôi nhận được một món quà Giáng Sinh và Năm Mới hết sức đặc biệt. Món quà không được trao từ Ông Già Noel, mà là món quà được trao từ chị Ngọc Bích – bà quả phụ Phan Khôi. Và món quà ấy là cháu Erika.*

Chúng tôi rất vui mừng và cảm động khi được tin cháu Erika – cô con gái út của Phan Khôi, bạn cùng trường bay, cùng khóa – dành 30 năm để tìm người Thầy, những người bạn của Bố đã một thời trai trẻ lên đường chiến đấu cho Tự Do.

Cháu làm được điều này là do tình yêu rất nồng nàn, mãnh liệt của chị đối với người chồng phi công của chị thì chị mới có khả năng gây ấn tượng cho cháu Erika về hình ảnh đẹp, hào hùng về người Bố của con mình.

Đây là câu chuyện đặc biệt về giai thoại của một cô nữ sinh trường Đạo từ xứ hoa Anh Đào Đà Lạt yêu chàng trai mây trời bay vào cõi khác trong tuổi thanh xuân. Chàng đã lưu lại ba tác phẩm, cháu Erika là một trong những tác phẩm tuyệt vời mà chúng tôi được biết.

Ngày 12 tháng Giêng tới đây, anh em chúng tôi sẽ có dịp gặp lại những người Thầy cũ, những người đã dạy cho đàn chim từ những bước chập chững đến lúc có thể tự mình tung mây lướt gió. Nếu không có chị và cháu Erika thì chúng tôi sẽ không có dịp gặp lại những người Thầy năm xưa để bày tỏ lòng biết ơn và niềm tự hào.

Phan Khôi đang hiện ra trước mắt chúng tôi, sống động, hiền hòa và nụ cười bất hủ như ngày nào.

Bản thân tôi, tuy mang tín ngưỡng Phật Giáo, nhưng cũng rất tin Đức Bác Ái của Đức Chúa Trời đã cho chúng tôi sống sót trong cuộc chiến kinh hoàng để chiêm ngưỡng một tác phẩm tuyệt vời của Thiên Chúa, của anh chị Phan Khôi. Đó là cháu Erika.

Cháu là tấm gương sáng cho tất cả những người con Việt Nam phải biết tìm cội nguồn của mình.

Tạ ơn Thiên Chúa,

Tạ ơn Chị Ngọc Bích – bà quả phụ Phan Khôi – và cháu Erika.

Thân thương,

Bằng Phong Đặng Văn Âu – một người bạn cùng khóa với Phan Khôi.”

Vào ngày 12 tháng Giêng năm 2016, chúng tôi gồm: Lê Phước Cung, Ngô Xuân Nhựt, Nguyễn Mộng Khôi và Đặng Văn Âu sẽ gặp chị Ngọc Bích từ Nebraska, cháu Erika đi công tác từ Brésil về và những người thầy dạy bay vào năm 1962 sẽ gặp gỡ nhau tại San Diego.

Có thể tôi sẽ tường trình cuộc hội ngộ sau 53 năm rời mái trường phi hành tại căn cứ Moody AFB.

Cám ơn chị Ngọc Bích,

Cám ơn Con Gái đã cho bố niềm tin yêu và niềm hy vọng vào phép lạ ở tương lai.

Tôi tin rằng nếu tất cả người Việt Nam bắt kể ý thức hệ, bắt kể chính kiến nếu kiên tâm đi tìm tổ tiên, nòi giống của mình như cháu Erika đã đi tìm những người thầy, những người bạn của bố thì đất nước Việt Nam sẽ là mảnh đất tuyệt vời cho dòng giống Lạc Hồng vẻ vang cùng thế giới.

Thầy Bill Mobly và cháu Erika “khoe” bức họa do Phan Khôi vẽ tặng thầy Ruff Doyle năm 1963. Ảnh: Đặng Văn Âu

Bằng Phong Đặng Văn Âu

Nguồn: <http://chinhnghivietnamconghoa.com/mon-qua-giang-sinh-2015-tuyet-voi-bang-phong-dang-van-au/>

www.vietnamvanhien.org